

една промѣна; билъ уморенъ, сломенъ духомъ, но тѣзи нови и се по-хубави видѣния го при-

вличали. Той не знаелъ, колко време е стоялъ въ колибата на бабичката, но, като се върналъ

въ двореца, всички го заобиколили и го питали дѣ се билъ скрилъ толкова време. Казвали му, че го мислѣли за умрѣлъ, или че е избѣгалъ.

Фалкетто разправилъ на всички, дѣ е билъ и толкова краснорѣчиво говорѣлъ, щото всички го слушали съ отворени уста.

— Колко работи знае тоя шутъ! — говорѣли помежду си придворнитѣ. — Съ каква сладость говори!

— Колко е уменъ! — казвали ученитѣ.

— Колко е симпатиченъ! — казвалъ царьтъ.

Никой вече не му се смѣялъ; напротивъ, когато разправялъ нѣщо тѣжно, всички се разплаквали. Всички казвали:

— Колко е безформенъ, а при се това изглежда хубавъ!

Всички били изненадани отъ всичко това, освѣнъ княгинята. Тя знаела, кой бѣ направилъ това чудо, и кой бѣ прѣобразилъ шута. Това бѣ една добра баба, орисницата Мжд-рость.

Отъ италиански прѣведе: Ап. Б-въ.

БЪЛГАРСКИ НАРОДНИ ГАТАНКИ.

1. Дванайсетъ старци съ една брада.
2. Дъждъ като прѣвали гледай колко щешъ чадъри.
3. Дълга коса има, не е жена, ржцѣ и крака има, пѣкъ безъ прѣсте; който отъ васъ познай тази гадина, на далечъ, отива безъ да върви.
4. Десетъ попа и всички носятъ шапки на главитѣ.
5. Бѣла гжска на единъ кракъ.

6. Безъ кожа влѣзе съ кожа излѣзе.
7. Безъ въртено жици преде, безъ жби, пѣкъ месо яде, не е хрѣтка — ловъ лови, прѣде и тѣче пѣкъ голъ ходи.
8. Бѣла земя, черно жито, съ ржцѣ се сѣе, съ уста се жъни.
9. Дранъ козелъ, посрѣдъ село върви, хемъ върви хемъ реве.
10. Денъ слуга, а ноща господарка.